

Брутъ. Безпокойствие за отсъствието ми, и тѣга дѣто Октавий и Антоний сж успѣли да станжтъ толкозъ силни; — защото съ извѣстието за смъртъта ѣ получиохъ и това извѣстие. Отъ мисль върху това тя паднѣла въ несъзнание, ѣ като нѣмало слугинитѣ ѣ, погълнѣла огнь.

Кассий. И отъ това умрѣ?

Брутъ. Тѣй.

Кассий. О, вий безсмъртни богове!

Влиза ЛУЦИЙ съ свѣщъ и вино.

Брутъ. Не ми поменувай вече за нея. — Дай ми панича съ вино. — Въ това забравямъ всичкитѣ си грижи, Касие. (Пие.)

Кассий. Сърдцето ми ожѣдне отъ тази благородна на-здравияца. — Нанѣлни, Луције, до дѣто чашата са прелѣе. Не мож испи повече отъ Брутовата любовь. (Пие).

Влиза ТИТИНИЙ съ МЕСАЛА.

Брутъ. Влѣзъ, Титиние. — Добрѣ дошълъ, добрий Месала. — Да сѣднемъ по на близо около тази свѣщъ тука и да поразмислимъ за нуждитѣ и положението си.

Кассий. Порция, ти отиде ли?

Брутъ. Остави това, молиж. — Месала, получиохъ писма, които ми извѣстятъ, че Октавий и Антоний иджтъ срѣщу ни съ голѣма сила, унжтени за Филипи.

Месала. И азъ получиохъ писмо въ сжщата смисль.

Брутъ. Съ какво прибавление?

Месала. Че Октавий, Лепидъ и Антоний умъртвили сто сенатори, съ проскрипция и провъзглашения вѣнъ отъ закона.

Брутъ. Въ това писмата ни не сж съгласяватъ; моитѣ казватъ за седемдесетъ, между които и Цицеронъ.

Кассий. И Цицеронъ?

Месала. Ей, Цицеронъ и той е убитъ. — Отъ жена си ли имашъ писмата Бруте?